

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director : DEM. I. DOBRESCU
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE :

TR. ALEXANDRESCU <i>Avocat, Direct. Contenc. B-vei G-le a Țării Românești</i>	ALEX. CERBAN <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	IOSEF G. COHEN <i>Avocat</i>	GR. CONDURATU <i>Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat</i>	RENÉ DEMOGUE <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>
V. DONGOROZ <i>Dr. în Drept din Buc. Avocat</i>	ALFRED JUVARA <i>Profesor Universitar, Avocat</i>	Dr. ȘTEFAN LADAY <i>Fost Magistrat jurisconsult în Cluj</i>	D. NEGULESCU <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	I. GR. PERIETEANU <i>Avocat</i>
C. STOEANOVICI <i>Dr. în Drept din Paris Avocat</i>	GR. TRANCU-IAȘI <i>Ministru al Muncii Avocat</i>	P. VASILESCU <i>Dr. în Drept din Paris Avocat</i>	AL. VELESCU <i>Dr. în Drept din Buc. Avocat</i>	ALBERT WAHL <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>

Secretar de redacție: E. C. DECUSARĂ, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membrii corespondenți pentru Paris : EDOUARD LÉVY și SILVIU KRAINIC, D-ri în Drept, Avocați, Paris

Membrii corespondenți pentru Polonia : EMIL ST. RAPPAPORT, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia

ABONAMENTUL

Un an. p. B-ci, Case com., Autorit.	1400 lei
" Avocați	1000 "
" Magistrați	800 "
6 luni prețul de sus pe jumătate	

APARE ODATĂ PE SĂPTAMANA

In lunile Iulie și August

Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația
București, Strada Artei Nr. 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 13/29

A apărut *Volumul IV* TRATAT DE DREPT ȘI PROCEDURA PENALĂ. Cursul Prof. I. Tanoviceanu, revăzut și complectat de d-nii: Dr. Vintilă Dongoroz în ce privește doctrina română și streină; Dr. Eugen C. Decusară în ce privește jurisprudența; Dr. Corneliu Chiseliță, consilier la Curtea de Casație, referințe pentru Bucovina și Dr. Ștefan Laday, referințe pentru Ardeal.

Acest volum cuprinde 900 pag. PROCEDURA PENALĂ.

Prețul 500 Lei. Comandele se primesc la *Curierul Judiciar*, București, Strada Artei No. 5, însoțite de cost la care se va adăoga lei 15 pentru porto postal recomandat.

Sub presă *Volumul V* ultimul care va apare la finele lunii Martie a. c. Prețul tot 500 lei.

S U M A R

- *Dolul în convențiuni* (urmare) de N. G. Vrăbiescu;
- *Executarea sentințelor străine în România* (urmare) de M. Oncescu-Bestelei;

JURISPRUDENȚA:

— Trib. Comercial Ilfov s. I: *Ana Ropcea cu Banca de Industrie și comerț* (Gaj. Dacă creditorul gajist poate opune dispozițiunea art. 1909 al. 1 C. civ. terțiului care revendică lucrul gajat? Cum poate fi constituit gajul acțiunilor nominative? Dacă gajul comercial al unei creanțe trebuie să fie înregistrat în registrul de amaneturi? Art. 1909 și 1687 C. civ.; 728 bis Pr. civ. și 478, 479 și 480 C. com.);

— Trib. Comercial Ilfov s. II: *Inginer T. T. Zărnoveanu cu I. I. Stanculescu și Sindicul tal. I. Alschek* (Contestație. Ordonanță de vânzare de gaj. Lucruri mișcătoare. Prescripție. Art. 1909 C. civil), cu o *Notă* de I. G. Cohen.

Rugăm stăruitor pe d-nii abonați din provincie a nu mai aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorilor, și a bine-voi să trimită achitarea abonamentului prin mandat poștal, direct la Administrația revistei *Curierul Judiciar*, București, str. Artei 5, notând pe cotorul mandatului, pentru abonamentul datorat partida Nr. .... Asemenea pentru comande de cărți.

D O L U L ÎN C O N V E N Ț I U N I 1)

DOLUL ÎN CONCEPȚIA ȘI LEGISLAȚIUNEA MODERNĂ

Am arătat în paginile precedente felul cum era privit dolul în legislația română, indicând că dreptul civil roman era încătușat de regulile strânte și imperative ce dădeau ființă actului juridic. Sistemul primitiv ce a predominat epoca dreptului strict, și în care consimțământul cădea pe un plan inferior, contractul formându-se de multe ori și în lipsa totală a consimțământului, și foarte adese ori având la bază un consimțământ vicios, a trebuit să cedeze evoluțiunii naturale ce tindea să ridice și să așeze în primul rang voința liberă, singura sursă de creațiune a legăturii contractuale. Forțată de curentul ce-și făcea loc în concepțiunea română, forma trebui să cedeze, și astfel dintr-o necesitate imperativă și constantă se crează contractele consensuale, ce dezvoltându-se cu iuteală și precizie înlocuiau pe cele de dreptul strict, fiind superioare atât prin lărgimea câmpului unde puteau funcționa, cât și prin eficacitatea acțiunilor ce decurgeau. Noile contracte erau denumite, contracte consensuale, fiindcă elementul esențial pentru formarea lor lor era consimțământul.

Revoluția produsă a impresionat atât de profund spiritul juridic roman, încât acest nou grup de obligațiuni fu botezat cu însuși denumirea elementului esențial ce-i dădea ființă.

Odatăce consimțământul apărea în formațiunea convențiunii ca element esențial, protecția acestui consimțământ deveni necesară. Viciile ce-l puteau al-

1) Vezi *Curierul Judiciar* No. 5 din 1927.

tera, violența, eroarea, dolul, fură rând pe rând sancționate prin acțiuni pretorienne, al căror efect și tehnică am analizat-o în prima parte. În această situație juridică se găsea consimțământul când construcția codurilor moderne, dintre care cel mai vechi și mai de seamă, cel francez, începu să se efectueze.

Art. 1109 francez reprodus de articolul 953 român relativ la consimțământ își însușește concepția romană în termenii următori: „Consimțământul nu este valabil, când este dat prin eroare, smuls prin violență, sau surprins prin dol”.

Cum însuși titlul prezentei lucrări îl indică, vom lăsa deoparte atât consimțământul dat prin eroare, cât și cel smuls prin violență spre a nu ne ocupa decât de cel surprins prin dol.

Înainte de a preciza însă noțiunea dolului civil, vom căuta să-l deosebim atât de noțiunea cunoscută sub numele de fraudă cât și de cea de escrocherie ce aparține dreptului penal și cu care adesea ori se poate confunda.

Începând cu prima deosebire între dol și fraudă, deși o bună parte din doctrină și jurisprudență crede că aceste două noțiuni nu există decât ca expresiuni și că în realitate se confundă, credem că, prin deosebirile teoretice și de fapt ce prezintă, aceste două noțiuni au valori independente și viață de sine stătătoare.

Însuși codul civil pare că face această distincțiune în articolul 1203 (1353 fr.) unde în partea finală indică că: „Prezumțiunile nu sunt permise magistratului decât numai în cazurile când este permisă și dovada prin martori, afară numai dacă un act nu este atacat că s'a făcut prin fraudă, dol sau violență”. Cu toate acestea sunt articole în cod în care se confundă două noțiuni.

Această deosebire ce dealtmintrelea a fost sesizată de mai mulți autori (1), constă după părerea noastră, în special în obiectul asupra căruia se îndreaptă manevra vicleană. Astfel dolul se îndreaptă împotriva părții contractante, având ca scop determinarea consimțământului, pe când fraudă se îndreaptă, fie în potrirea unei legi la a cărei deturnare tinde, fie împotriva unor drepturi câștigate de terți. Cu alte cuvinte în vreme ce dolul acționează asupra încheerii contractului fiind ca atare premergător, fraudă este referitoare la executarea contractului. În materie de convențiuni, adică posterioară (2). Punctul de contact între dol și fraudă este intențiunea dolosivă ce

există ca element esențial în ambele noțiuni, intențiune ce poate să apară și în iaptul unei acțiuni exagerate în scopul de a-și proteja interesele proprii, în detrimentul drepturilor terților.

În schimb orice fapt ce se limitează în cadrul dreptului nu poate fi considerat nici dol nici fraudă. Astfel nu e nici dol nici fraudă din partea unui cumpărător de imobil, ce având cunoștință că acelaș imobil a mai fost obiectul unei vânzări se grăbește să-și transcrie actul pentru a-și consolida dreptul (3).

După cum am arătat mai sus, credem că aceste două noțiuni se deosebesc una de alta. Astfel acțiunea Pauliană conservată în codurile moderne (art. 975 rom. și 1167 fr.) este dată creditorilor să se apere împotriva fraudei debitorului, iar nu împotriva dolului, idee ce poartă chiar în definiție: „Acțiune Pauliană sau revocatorie este dată creditorilor spre a obține revocarea actelor făcute de debitor în fraudă drepturilor lor” (4).

Deosebirea între dol și fraudă mai devine aparentă și în alte situațiuni, de pildă în donațiunile deghizate ce constituie o fraudă iar nu un dol, căci tind la deturnarea legii. Faptul de a însera în contractul de vânzare o sumă mai mică decât cea reală spre a plăti taxe de înregistrare mai mici sau pentru alte scopuri, nu poate fi calificat ca dol, ci ca fraudă, pentru acelaș motiv, și anume că tinde la deturnarea legii sau drepturilor terțului (5). De altmintrelea chiar dreptul roman pretorian făcuse deosebire între dol și fraudă, creind două delict distincte. Primul delictul de „dolus malus” despre care ne-am ocupat în primele pagini, iar al doilea, în anumite cazuri, delictul cunoscut sub numele de „fraus creditorum”.

Acțiunea rezultând din acest al doilea delict, era dată pentru protecția intereselor creditorului care din cauza pierderii drepturilor asupra debitorului ce-i confereau și dreptul de moarte, era insuficient protejat. Deși creditorul era trimes în posesiunea bunurilor debitorului neplatnic (missio in possessionem) ce se termina cu vinderea acestor bunuri în bloc (venditio bonorum), totuși cum debitorul rămânea până la acea dată în fruntea patrimoniului său, putea face acte de înstrăinare cu intențiunea să sustragă bunuri din patrimoniul urmărit. Împotriva acestor înstrăinări în fraudă drepturilor creditorului a intervenit pretorul prin acțiunea creată și ce poartă numele autorului: acțiunea Pauliană. Nu insistăm asupra con-

1) Ascoli; Riv. dir. civ. 1914 p. 452 sub Cass. Roma 21 Feb. 1914.

2) Bedarride: Traité du dol et de la fraude, t. I No. 12, mai indică următoarea diferență: „Le dol ne peut exister sans l'emploi des manoeuvres imputables à l'une des parties ou exécutées dans son intérêt par un tiers. La fraude au contraire, ne reside le plus souvent que dans l'exécution d'une convention licite et juste, elle n'exige aucune manoeuvre; elle est dans certaines cas concertée entre toutes les parties contractantes. Le dol vicie essentiellement le contrat. La fraude même ancienne n'a souvent aucune influence sur la validité, et conséquemment sur l'exécution à donner à la convention”.

3) Orleans 4 mars 1895 S. 1898. 2. 25.

4) Planiol t. II No. 296.

5) Astfel Curtea din Alexandria a considerat și anulat pentru fraudă un contract în cazul următor: Un proprietar de vas a dat mandat unei persoane să trateze cu un terț scoaterea vasului său împotmolit. Mandatarul în urma unei înțelegeri cu terțul îi concede lucrarea pe o sumă exagerată, în schimbul unei sume de bani. Armatorul cerând nulitatea contractului terțul invoca lipsa manevrelor dolosive. Curtea din Alexandria a considerat că chiar dacă n'a existat dol, a existat fraudă, ce în deosebire de dol nu necesită manevre frauduloase. (18 nov. 1925. Bull. de lég. et jur. t. XXXVIII p. 54: Revue trimestrielle de droit civil 1926 p. 812).

dițiunilor în care delictul trebuia să se desfășoare și nici asupra efectului acțiunii, căci în intențiunea noastră nu a fost decât să arătăm că în concepția juridică romană se făcuse deja deosebire între dol și fraudă.

Din cele arătate credem că se poate degaja, deși încă cu greutate, diferența ce există între dol și fraudă, așa că cuvântul de dol întrebuințat în articolul 1085 și 1086 din codul nostru civil nu corespunde valorii sale juridice urmând a fi înlocuit cu expresiunea de fraudă.

Greutatea întâmpinată în diferențierea noțiunilor de dol și fraudă din pricina numeroaselor puncte de contact, cari pot duce până la confuziune, o întâlnim, și chiar într'un mod mai pronunțat când este vorba să distingem noțiunea dolului de aceea a delictului de escrocherie ce constituie dolul penal (6). Mai mulți autori au semnalat existența acestei deosebiri fără însă a insista asupra ei. Larombière (7), Demolombe (8) înregistrează această deosebire, neprecizând însă științific cari sunt elementele ce le despart. Bedarride (9) în tratatul său asupra dolului, crede că diferența între dolul civil și escrocherie este elementul intențional ce nu s'ar găsi în dolul civil. După o altă părere (10) deosebirea esențială ar rezida în ideea de ordine publică, în sensul că faptele dolosive ce afectă ordinea publică ar constitui escrocheria, iar cele ce nu afectă decât ordinea privată, dolul civil.

Oricum ar fi până în prezent nu s'a putut scoate în relief elementele esențiale ale deosebirii. Această dificultate este datorită în special imposibilității de a avea o definiție precisă a dolului.

Dacă dolul civil nu se poate încadra într'o definiție invariabilă, escrocheria astfel după cum este concepută și sancționată de codul penal, este mai puțin susceptibilă de confuziuni și interpretări. Vom analiza prin urmare în linii generale caracterele și elementele acestui delict spre a putea degaja deosebirile cu dolul.

Escrocheria după codul penal are drept scop apropierea lucrului altuia fără a furniza un echivalent, cu alte cuvinte ea urmărește o îmbogățire gratuită fără cauză în detrimentul altuia. Scopul escrocheriei este prin urmare mai imediat și mai determinat iar elementele cerute încadrate în dispozițiuni legale. Dimpotrivă în ceea ce privește dolul civil, astfel după cum rezultă din doctrină și jurisprudență, vedem că el are aplicări mai largi ce scapă regulilor și condițiunilor strict impuse de dreptul penal. Pe lângă aceasta dolul nu implică o apropiere a lucrului altuia fără echivalent, apropiere necesară escrocheriei. Manevrele viclene sunt îndreptate și acționează asupra

motivelor capabile să decidă consimțământul într'o direcție favorabilă autorului dolului.

După părerea unei părți din doctrină reprezentată prin Planiol (11), escrocheria ar fi o varietate de furt pe care dreptul roman îl îngloba în acelaș delict cunoscut sub numele de *furtum* și ce constă în „contrectatio rei alienae”. Sustragerea violentă ce caracterizează furtul este înlocuită în escrocherie printr'o sustragere frauduloasă. În consecință, după această părere, escrocheria constă nu în a face să se remită un lucru determinat, ci în a-i consuma. Faptul de a-și apropia un lucru nu constituie decât tentativa de escrocherie, escrocheria nefiind desăvârșită decât prin consumarea lui: „Ainsi la remise obtenue frauduleusement n'est qu'un moyen de commettre l'escroquerie; l'escroquerie est un fait postérieur qui consiste dans la consommation des objets obtenus. L'escroquerie n'est pas donc le dol; elle est l'appropriation illegitime de la chose d'autrui, le dol n'est que son procédé d'exécution. Si le délit residait dans l'emploi des manoeuvres dolosives, il serait accompli dès que ces manoeuvres sont pratiquées. Or elles ne sont à elles seules que la tentative de l'escroquerie”.

Dacă escrocheria este determinată în codul francez prin articole precise de strictă interpretare, vechiul cod penal francez din 1791 adoptase în definiția escrocheriei o formulă foarte largă, ce lăsa Judecătorului aceleași drepturi în aprecierea dolului penal ca și în aprecierea dolului civil: „Ceux qui par dol, à l'aide des faux noms ou de fausses entreprises, ou d'un credit imaginaire...”.

Această formulă excesiv de elastică în care dolul apărea ca noțiune dominantă, devenind prin aceasta, în cea mai mare parte din cazuri o faptă penală, a fost părăsită în 1810, când fu șters din articolul 405 cod penal expresiunea de dol. Această modificare a textului a pus capăt atât confuziunii ce domnea, cât și faptului de a vedea strămutate toate procesele de competența tribunalelor civile, în fața tribunalelor penale, dacă cauza procesului era bazată pe dol.

În deosebire de codul francez, codul Belgian păstrează încă sensul larg pe care îl avea vechea lege franceză. Reprodus după articolul 405 fr. articolul 496 penal belgian consideră escrocherie: „les manoeuvres frauduleuses” adică tocmai elementul principal al dolului. Alături de cel belgian, codul penal olandez consideră și dânsul manevrele frauduloase și combinarea de afirmațiuni mincinoase ca constitutive de escrocherie.

În legislațiunea franceză și română pentru ca să existe escrocherie se cere neapărat acte pozitive și materiale calificate manevre (uneltiri viclene) simpla alegațiune mincinoasă nefiind suficientă (12) decât în cazurile prevăzute de texte cum este de pildă faptul de a întrebuința nume sau calități mincinoase.

6) A se vedea art. nostru din revista penală, Ian. 1227.

7) Théorie et pratique des oblig. art. 1116. Nr. 2.

8) Cours de Code Napoleon t. XXIV nr. 173.

9) Traité du dol et de la fraude.

10) Pirmez: Legis. Crim. de la Belgique t. III p. 548 nr. 39.

11) Revue Critique 1893 p. 558.

12) D. P. 63. 1. 109.

În ceea ce privește Jurisprudența, în fața unui text precis, ea s'a fixat în sensul sus menționat cerând ca element esențial al constituirii delictului de escrocherie, uneltiri viclene. Astfel fapta unei persoane de a fi primit bani dela recruți sau familiile lor pentru a interveni și obține reformarea acestor recruți, dacă credința victimilor n'a fost înșelată prin nici o manevră executată în scopul de a face să se creadă că autorul fraudei are posibilitatea și puterea necesară să îndeplinească ceea ce a promis, nu constituie o escrocherie (13).

Am insitat mai mult asupra dolului penal (escrocherie) pentru ca din cunoașterea elementelor și condițiilor necesare să putem degaja în raport cu dolul civil deosebirea ce există între aceste două noțiuni.

Deși este foarte greu ca să precizezi în definiții abstracte limitele între aceste două doluri, civil și penal, limite ce adesea ori se confundă, totuși din felul cum legiuitorul a înțeles să întocmească articolul 405 francez, cât și din felul cum Jurisprudența înțelege să-l aplice, se poate după părerea noastră preciza astfel punctele ce deosebesc aceste două noțiuni :

1) *Scopul*. Autorul escrocheriei urmărește o apropiere a unui bun străin fără un echivalent. Autorul dolului urmărește îndrumarea și determinarea consimțământului persoanei cu care contractează într'un sens determinat și voit de el. Prin urmare gravitatea intențiunii dolosive este mai mică în dol ca în escrocherie. Astfel fapta unei persoane de a se prezenta ca împuternicit al unei alte persoane ce a cumpărat un cal (calitate ce în realitate nu avea) vânzătorului spre a lua calul din grajd și a dispărea cu el constituie o escrocherie. Fapta unui vânzător ce pentru a decide pe cumpărător să-i cumpere calul întrebuițază mijloace spre a dovedi că animalul pe care cumpărătorul îl avea a murit, mijloace ce decid pe acesta să cumpere, este un dol principal susceptibil de a anula convenția.

2) *Mijloacele*. Afară de cazurile speciale prevăzute de codul penal al numelui sau calității mincinoase, pentru ca escrocheria să existe trebuiesc manevre frauduloase (uneltiri viclene după articolul 334 rom.). Pentru ca dolul să existe, după cum vom vedea mai departe chiar tăcerea în anumite împrejurări este suficientă.

3) *Deosebire exegetică*. Condițiunile în cari faptele pot fi considerate de lege ca escrocherie sunt limate și determinate de cod. Elementele trebuiesc să fie întocmai cele din text fără posibilitate de extindere. În ceea ce privește dolul, limită legală nu există. În consecință tot ce scapă codului penal de sancțiune poate fi sancționat dacă e cazul de codul civil prin anulare (14).

Acestea ar fi după părerea noastră punctele de despărțire între dolul civil și cel penal. Cele două misiuni se aseamănă mult prin ideia dolosivă ce conțin, și sunt foarte greu de distins teoretic pe cale de formule. Cauza dificultății este după cum am menționat, imposibilitatea de a da o definiție precisă dolului civil. În practică însă, deosebirea devine mai proeminentă în lumina faptelor și împrejurărilor în care dolul s'a petrecut. Este prin urmare mai greu doctrinei și legiuitorului să le marcheze granițele, decât Judcătorului, ce cunoscând textul legii are faptele și împrejurările sub mână.

(Va urmă)

NICOLAE G. VRABIESCU

Doctor în Drept dela Paris, Avocat

EXECUTAREA SENTINTELOR STRĂINE în ROMANIA¹⁾

Specială privire asupra Convențiunilor încheiate de România cu Italia, Bulgaria, Cehoslovacia și asupra Convențiunei internaționale de procedură civilă încheiată la Haga la 1905

PARTEA II

Convențiunile încheiate de România cu privire la executarea sentințelor

CAP. IV

Convențiunea internațională dela Haga, din 1905, privitoare la procedura civilă

La 17 Iulie 1905 s'a încheiat la Haga o convențiune internațională privitoare la procedura civilă, între următoarele state: Belgia, Franța, Germania, Luxemburg, România, Suedia, Olanda, Italia, Elveția, Norvegia, Spania, Portugalia, Austria, Danemarca, Rusia și Ungaria. În urma tratatelor de pace, această convențiune nu se mai aplică în relațiunile dintre România de o parte și Germania, Austria și Ungaria de altă parte (14), iar prin schimbările ce au avut loc în Rusia, această convențiune nu se mai aplică nici față de Republica sovietică.

de delictul de escrocherie (art. 334) și un alt delict de aceeași natură cunoscut sub numele de înșelăciune, (art. 332). Astfel după cum e întocmit textul înșelăciunea apare ca un delict intermediar între dolul civil și escrocherie.

Extrem de elastic în termenii săi are asemănare până la confuzie cu dolul civil. Văzut mai de aproape apare ca un dol civil sancționat de o pedeapsă penală. În deosebire de escrocherie și în asemănare cu dolul civil, înșelăciunea poate purta atât asupra mobilelor cât și asupra imobilelor.

În același timp delictul de înșelăciune apare și ca o extindere a escrocheriei, ce-i împrumută o bună parte din elementele sale, putând exista însă și fără uneltirile viclene necesare escrocheriei.

1) Vezi *Curierul Judiciar* No. 5 din 1927.

14) Art. 287 tratatul dela Versailles, 238 dela Saint Germain en Laye și 221 dela Trianon.

13) D. P. 47, 4. 235.

14) În ceea ce privește legislațiunea română, amintim că în deosebire de cea franceză codul nostru penal prevede alături

Prin protocolul semnat la Haga la 4 Iulie 1924 și intrat în vigoare la 22 Aprilie 1925, s'a dat posibilitate și statelor nereprezentate la a 4-a conferință de drept privat să poată aderă la această convențiune, adică statelor născut în urma războiului și Cehoslovacia, Polonia și Finlanda s'au grăbit să anunțe aderarea lor. Polonia a făcut această aderare atât în numele ei, cât și în numele orașului liber Danzig.

Această convențiune se ocupă în prima parte despre semnificarea actelor judiciare, în partea II-a, despre executarea comisiunilor rogatorii, în partea III-a despre cautio judicatum solvi și despre executarea hotărârilor privitoare la cheltuelile de judecată, în partea IV-a despre asistența judiciară gratuită, în partea V-a despre constrângerea corporală și în partea VI-a dispozițiuni finale.

Executarea hotărârilor străine privitoare la cheltueli de judecată

Pe noi ne interesează numai partea a III-a din convențiunea de la Haga, care prin art. 17 desființează orice cauțiune sau depozit (cautio judicatum solvi) cerut străinilor în calitatea lor de reclamânți sau intervenienți în fața tribunalelor locale și prevede în art. 18 și 19 *executarea reciprocă a sentințelor privitoare la cheltueli de judecată*, constituind astfel un corectiv al articolului 17.

Art. 18. „Condamnările la cheltueli de judecată, pronunțate într'unul din statele contractante contra reclamantului sau intervenientului scutiți de cauțiune, depunere sau consemnare, fie în virtutea art. 17 al. I și II, fie în virtutea legii țării unde acțiunea a fost intentată, vor fi făcute executorii gratuit, în urma unei cereri făcută pe cale diplomatică, de către autoritatea competentă a fiecărui stat contractant.

Aceiași regulă se aplică hotărârilor judecătorești prin cari suma cheltuelilor de judecată rămâne a se fixa în urmă.

Dispozițiile ce preced nu se opun ca două state contractante să se învoiască pentru a permite ca cererea de executare să se facă și deadreptul de către partea interesată“.

Conform acestui articol, hotărârile privitoare la cheltueli de judecată pronunțate contra reclamantului sau intervenientului, vor fi făcute executorii în mod gratuit în statele contractante.

Textul articolului nu spune nicăieri că aceste hotărâri vor fi executate din oficiu; ele vor fi numai investite cu formula executorie și executarea se va face la stăruința părții, după legile noastre (15). Cererea pentru acordarea exequatorului se va face pe cale diplomatică, sau deadreptul de către partea interesată, dacă există o înțelegere de asemenea na-

tură între statele interesate. Cum România nu are asemenea învoială cu nici un stat, această cerere nu se va putea face decât pe cale diplomatică.

Din acest articol mai rezultă că numai sentințele condamnând pe străini în calitate de reclamânți sau intervenienți pot fi investite cu formula executorie și executate, în mod reciproc, pe când sentințele pronunțate contra pârâtului nu pot fi executate în alt stat, decât dacă există convențiune specială pentru aceasta.

Ce condițiuni trebuie să îndeplinească o hotărâre străină relativă la cheltueli de judecată spre a fi declarată executorie?

Art. 19: „Hotărârile relative la cheltueli de judecată vor fi declarate executorii fără ascultarea părților, cu dreptul însă de recurs pentru partea condamnată, conform legii țării unde se urmărește executarea.

Autoritatea competentă a hotărâri asupra cererii de executare se va mărgini a cercetă:

1) dacă, după legea țării unde s'a pronunțat condamnarea, exemplarul din hotărâre întrunește condițiile cerute pentru autenticitatea ei.

2) dacă, după aceeași lege, deciziunea are puterea lucrului judecat;

3) dacă dispozitivul deciziunii este redactat în limba autorității căreia se cere, sau într'acea convenită între cele două state interesate, ori dacă este însoțit de o traducere într'una din aceste limbi, și adevărită conformă în lipsă de altă înțelegere, de către un agent diplomatic sau consular al Statului care cere executarea, sau de către un traducător jurat al Statului căruia se cere.

Pentru a satisface condițiunile prescrise de alineatul 2, No. 1 și 2, va fi de ajuns o declarație a autorității competente a Statului, care a adresat cererea, constatând că hotărârea are puterea lucrului judecat. Competința acestei autorități, în lipsă de altă înțelegere, va fi adevărită de către cel mai înalt funcționar din administrația justiției în statul care face cererea. Declarația și certificatul de care e vorba trebuie să fie redactate și traduse conform regulii cuprinse în alineatul 2, No. 3“.

Acest articol ca și cel precedent, pune în vedere reclamantilor și intervenienților străini că dacă au drepturi egale cu naționalii în ceea ce privește folosința instanțelor judecătorești, au însă și obligațiuni egale în ceea ce privește achitarea cheltuelilor de judecată și spre a-i împiedica de a amâna sau de a se eschiva, prin subtilități de procedură, dela îndeplinirea acestor obligațiuni, convențiunea dela Haga a prevăzut în al. I, din articolul de mai sus, că „hotărârile relative la cheltueli de judecată, vor fi declarate executorii fără ascultarea părților“, adică deroagă dela art. 374 din codul nostru de pr. civ., care prevede că exequatorul se acordă printr'o sentință „după citarea părților“. În afară de acea-

15) Șt. I, Popescu, Textul Conv. de pr. civ. dela Haga, pag. 37.

stă derogare se înțelege dela sine că hotărârile străine relative la cheltuelile de judecată trebuiesc să mai îndeplinească, pe lângă cerințele convențiunei dela Haga și pe acelea ale art. 374 pr. civ.

CAP. V

Convențiunea consulară încheiată între România și Italia

Prima convențiune încheiată de România și în care se tratează despre executarea sentințelor în genere, este convențiunea consulară încheiată cu Italia la 17 August 1880, publicată în Monit. Of. din 26 Febr. 1881 și care este și astăzi în vigoare.

Această convențiune prevede:

Art. 11. — Hotărârile (sententiae) în materie civilă și comercială pronunțate de tribunalele unuia din cele două state contractante și legalizate în regulă, vor avea pe teritoriul celuilalt, îndată ce vor fi dobândit forța lucrului judecat, aceeași putere, ca și hotărârile pronunțate de tribunalele țării. Cu toate acestea, zisele hotărâri nu se vor putea executa și nu vor produce efectele lor în ceea ce privește ipotecile, decât după ce tribunalul competent al țării, unde urmează ca ele să-și primească execuțiunea, le va fi declarat executorii în urma unei judecăți pronunțate în formă sumară și în care se va constata:

1) Că hotărârea a fost pronunțată de o autoritate judiciară competentă;

2) Că citațiunea părților s'a făcut în regulă;

3) Că părțile au fost reprezentate legal sau declarate lipsă iarăși în mod legal;

4) Că hotărârea nu conține nici o dispozițiune contrarie ordinei publice sau dreptului public al Statului. Hotărârile de cari se vorbește mai sus, vor trebui să fie însoțite de o traducere legalizată în regulă în limba țării unde vor trebui să-și primească execuțiunea, sau în limba franceză.

Partea interesată fie direct, fie prin intermediul tribunalului care a pronunțat hotărârea, va putea să ceară ca să i se dea puterea executorie.

Serisoarea rogatorie care se va expediă pentru acest scop se va putea transmite chiar pe cale diplomatică.

În acest din urmă caz, când partea interesată nu va numi un procurator însărcinat a cere ca să se dea hotărârei forța executorie, un asemenea procurator se va numi din oficiu de către tribunalul către care s'a îndreptat cererea.

Este înțeles că cheltuelile de judecată vor trebui, în toate cazurile, să rămână în sarcina părților.

Conform acestui articol tribunalele române nu mai cercetează fondul afacerii, când este vorba de sentințele din Italia, ci se ocupă numai de formalor, așa după cum prevede de altfel și art. 374 pr. civ.

Hipoteca judiciară.

Când însă sentințele date în Italia constituiesc o

hipotecă judiciară, adică o ipotecă isvorâtă dintr-o hotărâre judiciară — în legiuirea noastră nu se cunoaște decât ipoteca convențională și legală — atunci tribunalul român trebuie să constate dacă:

1) hotărârea a fost pronunțată de o autoritate judiciară competentă;

2) citațiunea părților s'a făcut în regulă;

3) părțile au fost reprezentate legal sau declarate lipsă iarăși legal;

4) hotărârea nu conține nici o dispozițiune contrară ordinei publice sau dreptului public al statului.

Se pune întrebarea dacă o sentință dată în Italia contra unui debitor din România poate produce ipotecă judiciară la noi, adică dacă nu se violează principiile de ordine publică, prin faptul că legile noastre nu prevăd o asemenea ipotecă?

D-l prof. Dem. Negulescu afirmă că o asemenea sentință poate produce ipoteca judiciară la noi, deoarece această ipotecă nu rezultă din sentința de executor dată de tribunalele noastre, ci din sentința propriu zisă dată de tribunalele italiene (16). Cu alte cuvinte nu tribunalele noastre dau naștere unui raport juridic neprevăzut de legile române, ci acest raport juridic fusese consfințit de tribunalele italiene și noi nu facem decât să aplicăm această stare de fapt, care, în nici un caz nu poate atinge ordinea publică.

În consecință, această ipotecă judiciară trebuie să fie înscrisă în România (17).

Executarea actelor de notariat

În art. 12 se vorbește despre actele de notariat și se arată că spre a căpăta forța executorie, pe lângă alte condițiuni, trebuie să fie învestite și ele cu exequator de către autoritatea judiciară locală (18).

Convențiunea cu Austro-Ungaria

Frecvente raporturi juridice ce aveau loc între supușii austro-ungari și noi, a făcut pe cele două guverne să încheie, în 1901, o convențiune prin care își garantau reciproc executarea sentințelor.

În urma războiului, imperiul austro-ungar luând

16) Dem. Negulescu, Execuțiunea silită, vol. I pag. 95.

17) Idem, pag. 96.

18) Art. 12 „Actele de notariat, chiar dacă vor fi făcute înainte de stipulațiunea prezentei Convențiuni, vor avea reciproc în cele două State aceeași forță și valoare, ca și când ar fi fost făcute și primite de autoritățile locale sau de notarii din localitate, cu condițiunea ca forma prescrisă pentru zisele acte să fi fost observată și ca drepturile și taxele stabilite de legile celor două țări să fi fost plătite.

Cu toate acestea, actele de notariat de cari se vorbește mai sus nu vor putea avea forța executorie pe care le-o acordă legea de cât în urma unui decret al autorității judiciare competente din localitatea unde ele vor avea să-și primească execuțiunea. Aceste acte vor trebui să fie prezentate autorității judiciare, însoțite de o traducere legalizată formal în limba franceză sau în limba țării unde vor trebui să-și primească executarea”.

sfârșit și această convențiune a încetat de a mai avea ființă.

CAP. VI

Convențiunea judiciară încheiată cu Bulgaria

După război guvernul român n'a avut răgazul necesar să poată studia încheierea unor atari convențiuni, deși necesitatea lor se face din ce în ce mai simțită prin dezvoltarea și intensificarea relațiilor noastre de tot felul cu străinătatea. Legăturile economice și financiare, mai ales, nu vor putea lua avântul necesar atâta timp cât părțile nu vor avea siguranța că oriunde și oricând vor găsi o lege care să le apere, un tribunal care să aplice și un agent care să execute aceste legi.

Raporturile de vecinătate ce avem cu *Bulgaria* ne-au silit, totuși, să încheiem cu această țară o *convențiune judiciară* care, între altele, prevede și executarea sentințelor.

Această convențiune încheiată la București la 19 Aprilie 1924 și publicată în *Monit. Of. No. 57* din 12 Martie 1925, prevede în art. 2 și 3 aceleași dispozițiuni cu privire la executarea condamnărilor la cheltueli de judecată, ca și cele prevăzute în convențiunea dela Haga, pe care Bulgaria n'o semnează.

Art. 12 însă, spune: „Hotărârile definitive date în materie civilă și comercială de către autoritățile judiciare competente ale uneia din părțile contractante, vor fi executate reciproc pe teritoriul celeilalte părți contractante în condițiunile prevăzute de legile ambelor țări“. Adică hotărârile definitive date de tribunalele bulgare vor fi executate în România pur și simplu în conformitate cu art. 374 pr. civ.

Art. 13 și 14 din convențiune vorbesc despre deciziunile date în materie de legitimare și adopțiune (19) și spune că dacă aceste deciziuni au dobândit autoritatea lucrului judecat, vor fi recunoscute ca atare de către autoritățile judecătorești ale statelor contractante, lucru ce se prevede, de altfel și în convențiunea încheiată cu Cehoslovacia.

19) Art. 13. „Litigiile pe care un tată legitim sau erezii săi ar putea să le intenteze pentru contestarea legitimității unui copil, vor fi de competența tribunalelor părții contractante căreia tatăl legitim este sau ar fi supus.

Deciziunile cari au dobândit autoritatea lucrului judecat în această materie vor fi recunoscute, fără nici o formalitate, pe teritoriul celeilalte părți contractante”.

Art. 14 „Confirmarea unei adopțiuni va fi de competența autorităților Statului căruia persoana adoptantă este supusă și nu de aceea a Statului căruia e supusă persoana de adoptat.

Dacă legile Statului căruia este supusă persoana de adoptat prevăd, în ce privește consimțământul și autorizările necesare, alte dispozițiuni de cât acelea cerute de legea națională adoptantului se vor observa, în această privință, dispozițiunile prevăzute de legea națională a persoanei de adoptat.

Deciziunile relative la aceasta vor fi recunoscute, fără nici o formalitate, pe teritoriul celeilalte părți contractante”.

CAP. VII

Convențiunea încheiată cu Cehoslovacia privitoare la protecțiunea și asistența judiciară reciprocă în materie de drept civil și comercial precum și în afacerile necontencioase.

O altă convențiune încheiată de România și care prevede executarea sentințelor, este cea cu Cehoslovacia, semnată la București la 7 Mai 1925 și publicată în *Monitorul Of. No. 202* din 10 Sept. 1926. Ea este o urmare a legăturilor de amicitie ce avem cu Cehoslovacia și este o convențiune mai generală, care tratează despre numeroase chestiuni juridice; astfel art. 3 vorbește despre executarea hotărârilor privitoare la cheltueli de judecată și — după cum am spus și în altă parte — este un corectiv al art. 2 care scutește de cautio judicatum solvi pe supușii celor două țări (20).

Cum însă, Cehoslovacia, a aderat și ea la convențiunea dela Haga, din 1905, privitoare la procedura civilă, aderare ce intră în vigoare cu începerea dela 20 Dec. 1926, urmează că acest capitol, ca și cel privitor la comunicarea actelor și la executarea comisiunilor rogatorii nu mai trebuie să fie tratat în convențiunea judiciară încheiată cu România, aceste chestiuni fiind tratate într'un mod mai general în convențiunea dela Haga.

Chestiuni privitoare la starea civilă

În art. 19, 20, 21, 22 și 23 convențiunea cu Cehoslovacia vorbește despre căsătorii, contestațiuni asupra recunoașterii copiilor naturali, deciziuni asupra legitimării și confirmării contractului de a-

20) art. 2. „1) Nici o cauțiune, nici depozit, sub nici un fel de denumire, chiar sub titlul de cheltueli de judecată, nu va putea fi impusă, fie din pricina călătăi de străin, fie din lipsa domiciliului sau a reședinței în țară, de către tribunalele sau autoritățile competente, supușilor celeilalte Părți cari locuiesc acolo.

2. Supușii uneia din Părțile contractante cari locuiesc în afară de teritoriul celeilalte Părți se vor bucura de același drept, dar vor fi ținuti la intentarea acțiunilor lor, să indice o persoană locuind acel teritoriu și în drept să primească în numele lor toate actele de procedură”.

art. 3 „1. Dacă persoanele scutite de a da o cauțiune sau un depozit judiciar, potrivit cu art. 2 din prezenta Convențiune sau cu legile în vigoare în Statul unde acțiunea este intentată sunt condamnate de unul din tribunalele Părților Contractante la cheltuelile procesului, deciziunea va fi pe baza cererii făcută pe cale diplomatică — executată fără cheltueli, potrivit legilor în vigoare și de către autoritățile competente ale celuilalt Stat contractant. Deciziunea privitoare la cheltueli de judecată va fi executorie cu condiția ca să fie însoțită de o atestare a autorităților competente a Statului solicitator că este recunoscută ca autoritate de lucru judecat și să fie redactată sau însoțită de o traducere potrivit prescripțiilor art. 9 al prezentei Convențiuni.

Nu va fi nevoie ca părțile să fie ascultate, sub rezerva totuși a opozițiunii părții condamnate, când aceasta este admisă de legile Statului unde trebuie să aibă loc executarea.

2. Aceleași dispozițiuni se vor aplica și deciziunilor judiciare care ar fixa ulterior la o sumă mai ridicată cheltuelile procesului”.

doptiune, despre tutelă sau curatelă și stabilește că hotărârile autorităților, date în aceste chestiuni și trecute ca lucru judecat, vor fi recunoscute ca autoritate de lucru judecat pe teritoriul celeilalte părți. Acelaș lucru prevede și art. 35 și 36 care vorbește despre absenți.

Cu alte cuvinte, o hotărâre dată de o autoritate judecătorească cehoslovacă în chestiunile mai sus menționate și care în Cehoslovacia a căpătat autoritatea lucrului judecat, va fi recunoscută ca autoritate de lucru judecat și în România. Această **recunoaștere va avea loc de îndată ce va fi prezentată o asemenea hotărâre, redactată, liberată și legalizată în conformitate cu art. 37 (21).**

Rezultă deci, că nu este nevoie să se mai facă o cerere formală pentru investirea acestor hotărâri cu exequator. Ele vor avea forța probatorie a actelor publice redactate pe teritoriul uneia din părțile contractante (art. 38) și invocarea lor va constitui autoritatea lucrului judecat de care autoritățile noastre sunt datoare să țină seamă.

Convențiunea nu vorbește dacă aceste hotărâri trebuie să fie prezentate însoțite de traducerea lor în limba română, respectiv cehoslovacă, sau nu, însă este de la sine înțeles că autoritățile române, respectiv cehoslovace nu pot fi obligate să cunoască altă limbă decât cea națională și ca urmare, partea interesată este datoare să prezinte aceste hotărâri însoțite de traducere legalizată.

Executarea reciprocă a titlurilor executorii

După ce în cap. XII convențiunea vorbește despre procedura de faliment, în cap. XIII tratează pe larg chestiunea care interesează studiul nostru: „Executarea reciprocă a titlurilor executorii“.

Art. 43, care este o simplă enunțare a acestui principiu, spune: „Fiecare din părțile contractante își ia îndatorirea să autorizeze executarea și îndeplinirea ei pe teritoriul său a titlurilor enumerate mai jos, emanând dela autoritățile celeilalte părți contractante și cari, după legile în vigoare, constituiesc acolo titluri executorii“.

Art. 44 enumeră în felul următor titlurile ce vor fi considerate executorii: „vor fi considerate ca titluri executorii:

21) art. 37 „1. Actele redactate, liberate sau legalizate de un tribunal (autoritate tutelară) sau o administrațiune centrală ori de o altă autoritate administrativă echivalentă, dacă ele sunt investite cu sigiliul oficial, nu vor avea nevoie, pentru a fi iolosite înaintea autorităților celeilalte Părți contractante, de o altă legalizare.

2. Actele redactate sa ulegalizate înaintea unui notar public, pentru a putea fi folosite cum se spune la al. 1 vor trebui să fie legalizate de tribunal.

3. Vor fi considerate ca acte judiciare și expedițiile semnate de grefierul unui tribunal, numai dacă această semnătură e suficientă după legile naționale.

4. Lista administrațiunilor centrale prevăzute la aliniatul 1, va fi anexată la prezenta convențiune. Părțile contractante își vor comunica modificările cari ar putea fi aduse în urmă.

a) Sentințele, ordinele (mandatele) de plată, hotărârile și alte deciziuni ale tribunalelor civile de orice fel și ale celor de comerț, cu condițiunea de a fi certificate conforme și că după legislația Statului care face cererea, nu mai sunt supuse nici unei căi de recurs cu efect dilatoriu.

Va fi tot astfel pentru sentințele date în materie penală și privind despăgubirea părților lezate și cheltuelile de procedură.

b) Tranzacțiunile încheiate înaintea tribunalelor sus menționate, dacă ele sunt certificate conforme și prevăzute cu atestarea tribunalului că ele sunt executorii;

c) Sentințele și deciziunile de arbitri sau ale tribunalelor de arbitraj, dacă, după legea sau după o convențiune serisă a părților, încheiată în formă legală, arbitrul sau tribunalul de arbitraj este autorizat a judeca.

Aceste sentințe, deciziuni sau tranzacțiuni vor trebui să fie prevăzute cu atestarea tribunalului de primă instanță în circumscripția căruia arbitrul sau tribunalul de arbitraj au pronunțat sentința ori deciziunea, sau în circumscripția căruia tranzacțiunea a fost încheiată, certificându-le conforme și afirmând că nici o cale de recurs cu efect dilatoriu nu se mai poate primi“.

Vedem dar, că în afară de sentințele civile și comerciale, prevăzute în convențiunile încheiate până acum, convențiunea cu Cehoslovacia mai prevede în al. II art. 44 că și sentințele date în materie penală, precum și sentințele și deciziunile de arbitri, sau ale tribunalelor de arbitraj, pot fi executate reciproc în Cehoslovacia și România, dacă sunt prevăzute cu atestarea tribunalului de primă instanță în circumscripțiunea căruia a fost încheiată tranzacțiunea, certificându-le conforme și afirmând că nici o cale de recurs cu efecte dilatoriu nu mai poate fi primită.

Art. 45 „Autorizațiunea de executare și executarea însăși se vor efectua după prescripțiunile în vigoare în statul unde ele trebuie să aibă loc, afară numai dacă prezenta convențiune nu aduce vreo derogare dela aceasta“.

Adică, în România, autorizarea de executare a sentințelor cehoslovace va fi dată în conformitate cu art. 374 pr. civ.

Ce condițiuni trebuie să îndeplinească hotărârea cehoslovacă spre a fi executată în România și viceversa?

În afară de condițiunile puse de art. 374 pr. civ. convențiunea mai prevede în art. 46 următoarele:

Art. 46: „1. Cererea pentru a obține autorizațiunea de executare și însăși executarea, va fi depusă de acela care o solicită la tribunalul dela care emană titlul (hotărârea). Când va fi vorba de executarea unui titlu (hotărâre) a unui tribunal de arbitraj sau a unui arbitru, cererea va fi depusă la

tribunalul de prima instanță indicat la art. 44 al. c.

Aceste tribunale vor transmite fără întârziere, prin Ministerul de justiție, cererea pentru a obține autorizațiunea de executare și însăși executarea tribunalului competente însoțită de adeverințele prevăzute la art. 44, precum și de celelalte acte justificative.

2. Partea interesată va putea însă să adreseze cererea sa pentru a obține autorizațiunea de executare și însăși executarea direct tribunalului competente a celui alt stat contractant.

3. Tribunalul competente pentru a autoriza executarea, va examina, pe baza actelor primite, dacă toate condițiunile pentru a obține această autorizație, au fost îndeplinite. Acest examen care va trebui să fie terminat cel mai târziu în termen de 15 zile cu începere din ziua în care tribunalul a primit actele, se va limita la următoarele chestiuni:

a) Dacă competența tribunalului care a hotărât în cauză, poate fi considerată ca întemeiată, conform legilor statului unde titlul executoriu a fost dat. În acest caz va fi de ajuns ca conform prescripțiunilor privitoare la competența judiciară în vigoare în statul căruia i s'a adresat cererea pentru a obține autorizațiunea de executare, și însăși executarea, nici un tribunal din acest stat să nu fi fost singur competent pentru a judeca afacerea în chestiune;

b) Dacă este vorba de un titlu executoriu conform art. 44;

c) Dacă pârâtul, fiecare dată când legea prevede acest lucru, a fost citat în mod valabil pentru a participa la procedură, în special dacă, sau cererea sau petiția, sau sentința, sau deciziunea alcătuind titlul executoriu, i-a fost notificată în mod valabil. Dacă sentința a fost dată în lipsă, tribunalul va trebui, când pârâtul o cere, să constate, dacă acesta din urmă n'a fost pus în imposibilitate printr-o iregularitate de procedură, să ia parte la proces sau să fie reprezentat în mod valabil.

Înainte de a se pronunța, tribunalul va putea audiă asupra acestor chestiuni, sau partea, sau reprezentantul părții, contra căreia executarea este cerută;

d) Dacă executarea n'are ca scop, sau obținerea unui act, care conform legilor în vigoare în statul unde trebuie să aibă loc, este interzis, sau de a face să se recunoască o stare de fapt, sau de a admite o reclamațiune contrară suveranității statului solicitat sau bunelor moravuri, sau care conform legilor statului solicitat nu poate face obiectul unei acțiuni judiciare sau este inexecutabil.

4. Nici tribunalul care autoriză executarea, nici acel care o execută n'are dreptul de a examina fondul afacerii.

Cu alte cuvinte cererea de executare poate fi adresată sau pe cale diplomatică conform al. I și

II, sau direct tribunalului competent al celui alt stat contractant, conform al. III.

Tribunalul primind cererea de executare va cerceți, în termen de 15 zile, dacă toate condițiunile cerute de convențiune și de legile noastre (art. 374 pr. civ.) sunt îndeplinite și anume:

a) Dacă tribunalul care a dat sentința a fost competent să facă aceasta;

b) Dacă sentința primită spre executare face parte din titlurile enumerate în art. 44;

c) Dacă pârâtul a fost citat valabil și dacă titlul i-a fost comunicat în mod valabil;

d) Dacă executarea nu este contrară ordinii publice din țara unde se acordă.

Punctul 4 prevede că nici o autoritate n'are dreptul să mai examineze, cu ocaziunea executării unei sentințe, fondul afacerii.

Dacă comparăm acest articol cu art. 374 pr. civ. observăm că convențiunea prevede un termen de 15 zile înăuntrul căruia tribunalul trebuie să se pronunțe asupra cererii de executare a sentinței cehoslovace, pe când pr. civ. nu prevede nici un termen. Această măsură a fost luată prin convențiune tocmai spre a împiedica tribunalele noastre sau cehoslovace să amâne pronunțarea din motive de procedură invocate de partea adversă și să nu facă pe interesați să aștepte zadarnic în România sau Cehoslovacia executarea acestei sentințe.

În afară de această deosebire, art. 374 pr. civ. al. II prevede, ca și art. 46 al. 3 lit. a din convențiune că: 1) hotărârea trebuie să fie dată de un tribunal competent, 2) să fie rămasă definitivă, (ceea ce cere și art. 44 din convențiune), 3) să nu se calce legile de ordine publică ale României (ca și art. 46 al. 3 lit. din convențiune).

Părțile trebuie citate sau nu?

Rămâne să știm numai dacă atunci când este vorba de executarea unei sentințe cehoslovace în România părțile trebuie citate sau nu?

Art. 374 al. I pr. civ. spune: „Hotărârile judecătorești date în țări străine nu se vor putea executa în România, decât după ce tribunalul, în al cărui ocol vor avea a se executa, va încuviința printr-o sentință, investirea lor cu titlu executoriu, în urma citării părților“. Convențiunea, în art. 45, spune că executarea sentinței se va face după prescripțiunile în vigoare în statul unde are loc executarea. În România, părțile vor fi deci citate la obținerea autorizației de executare și la executarea însăși, în conformitate cu art. 374 pr. civ.

Art. 47, 48 și 49 din convențiune vorbesc despre măsurile provizorii ce pot fi luate în cele două state pentru a asigura drepturile ce decurg din titlul executor, chiar dacă acest titlu n'a devenit încă definitiv și — ceea ce este mai mult — despre măsurile provizorii ce pot fi luate chiar în cursul proce-

sului, dacă interesele părților sunt amenințate (22).

CAP. VIII

Sentințe străine cari pot fi executate fără exequator.

Din cele studiate până acum, am văzut că numai sentințele străine privitoare la bunuri trebuie să fie executate în România. Dar, afară de aceste sentințe, mai sunt unele privitoare la starea civilă și la capacitatea persoanelor și se naște întrebarea dacă pentru aceste sentințe, date într-o țară străină, mai este necesar exequatorul spre a fi executate în România?

Fiind vorba de sentințe privitoare la statutul personal care, conform art. 2 c. civ. și principiilor de drept universal admise, urmărește persoana în orice loc s'ar afla, este delă sine înțeles că aceste sentințe vor fi recunoscute peste tot ca valabile și executarea lor urmează să se facă „de plano”, fără a mai fi nevoie de acordarea exequatorului (23).

Prin executarea acestor sentințe străine nu mai poate fi vorba de încălcarea suveranității, deoarece este un principiu general, admis de toate țările civilizate, că legile privitoare la starea civilă și la capacitate sunt legate de persoană, oriunde s'ar afla ea și orice atingere adusă acestui principiu ar fi o atingere adusă ordinii publice internaționale care trece înaintea suveranității statelor.

În consecință pentru executarea acestor sentințe nu este necesar să existe nici declarațiune de reciprocitate, nici convențiune care să prevadă executarea lor.

Incheiere.

Ca încheiere constatăm că convențiunea juridică dintre noi și Cehoslovacia analizează cea mai amănunțit executarea sentințelor date de tribunalele celor două țări și nu se mulțumește numai cu o simplă declarație de reciprocitate în această privință așa cum prevede codul nostru de pr. civ. și con-

vențiunea juridică încheiată cu Bulgaria. Acest lucru, care se petrece între două state aliata și amice, ne întărește și mai mult în convingerea că executarea sentințelor străine nu se poate face în România decât pe baza unei convențiuni care să prevadă aceasta în mod expres.

Intr'adevăr, ar fi ciudat ca pentru aliata noastră Cehoslovacia să punem atâtea condițiuni și formalități pentru executarea sentințelor, iar când ar fi vorba de executarea sentințelor date de tribunalele unei alte țări, de care nu ne leagă nici un fel de interese politice, economice sau de vecinătate, să admitem executarea lor, pur și simplu, pe baza unei declarațiuni de reciprocitate.

Aceste motive ne fac să ajungem încă odată la concluzia că:

1) În România, sentințele străine privitoare la bunuri nu pot fi executate decât pe baza unei reciprocități rezultată din convențiuni;

2) România neavând încheiate atari convențiuni decât cu Italia, Bulgaria și Cehoslovacia, nu poate executa decât sentințele date de autoritățile din aceste țări, și

3) Sentințele privitoare la cheltueli de judecată pot fi executate în România dacă sunt date în țările cari au semnat sau au aderat la convențiunea dela Haga din 1905 privitoare la procedura civilă.

La aceste țări se mai adaugă, în afară de Bulgaria — despre care am vorbit în mod special — și Austria cu care am încheiat la 17 Februarie 1925 o convențiune (24) privitoare la protecțiunea judiciară și la concursul reciproc între autoritățile judiciare ale ambelor state, care prevede executarea reciprocă a hotărârilor privitoare la cheltueli de judecată.

M. ONCESCU-BEȘTELEI

Consul general în Ministerul afacerilor străine

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I COM.

Audiența dela 13 Ianuarie 1927

Președinția d-lui COMAN NEGOESCU, Președinte

Ana Ropcea cu Banca de Industrie și Comerț

Sentința No. 124

Gaj. Dacă creditorul gajist poate opune dispozițiunea art. 1909, alin. prim din codul civil, terțiului care revendică lucrul gajat? Acțiunea în revendicare a u-

22) Art. 47. „Tribunalul competente pentru a autoriza executarea, va autoriza conform legilor sale, să se ia măsuri provizorii (măsuri de urgență) pentru a asigura drepturile care decurg din titlul executor, cu privire la persoana contra căreia este cerută executarea și aceasta, atât în circumscripția sa proprie, cât și în acelea ale altor tribunale ale aceleiași țări unde se găsesc bunurile.

Aceste măsuri nu vor putea fi revocate decât dacă această persoană dă o garanție suficientă pentru a satisface toate drepturile cari decurg din titlul executor”.

Art. 48. „Înainte chiar ca titlurile prevăzute la art. 44 să fi devenit definitive, sau ca termenul prevăzut pentru îndeplinire să fi trecut, tribunalul competent pentru a autoriza executarea, va putea, în urma unei cereri făcută conform formei prevăzute să autorize luarea măsurilor asigurătoare conform dispozițiilor în vigoare în Statul solicitat”.

Art. 49. „Măsuri provizorii (asigurătoare) vor fi autorizate chiar înaintea procesului sau în cursul procesului, în urma cererii părții a cărei interese se găsesc amenințate, chiar dacă un tribunal al celuilalt Stat este competent pentru a hotărî în afacerea în chestiune”.

23) Dem Negulescu, Execuțiunea silită, vol. I, pag. 81 și 82

24) Convențiunea încheiată cu Austria la 17 Febr. 1925, desființează în art. 1 cautiunea judicatum slovi cerută supusilor celor două state contractante în calitatea lor de reclamant și intervenienți în fața tribunalelor din Austria și România, iar în art. 2 prevede că condamnările la cheltuelile de judecată date de tribunalele unuia din Statele contractante contra reclamantului sau intervenientului, vor fi făcute executorii în mod gratuit în ambele țări, în urma unei cereri adresată pe cale diplomatică. Art. 3 enumeră formalitățile cerute pentru ca zisele hotărâri să devină executorii, formalități cari nu sunt altele de cât cele prevăzute de Convențiunea dela Haga din 1905 privitoare la procedura civilă și cari au fost comentate în capitolul respectiv.

nui lucru mișcător, declarată admisibilă de art. 1909 alin. 2 în caz de pierdere sau furt, e admisibilă și în caz de abuz de încredere? Gajul acțiunilor nominative. Cum poate fi constituit? Numai prin transfert pentru cauză de garanție în registrele societății sau și prin act scris? Gaj comercial al unei creanțe. Trebuie să fie înregistrat în registrul de amaneturi? Art. 1909, 1687 cod. civ., art. 728 bis pr. civ.; art. 478, 479, 480 cod. com.

1. Regula prescrisă de art. 1909 alin. 1 cod. civ., după care lucrurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor, trebuie să producă, în ce privește privilegiile ce derivă din faptul amanetării, același efect ce-l produce posesiunea propriu zisă față de dreptul de proprietate, pentru că nu e logic ca zisa regulă să-și găsească aplicațiune în cazul vânzării lucrului de către deținătorul cu titlu precar, și să nu-și găsească aplicare atunci când zisul deținător a dat lucrul în gaj, odată ce și gajul este un mod de înstreinare; și apoi, e inechitabil ca între un proprietar care a greșit atunci când și-a încredințat lucrul unei persoane de rea credință și un creditor gagist, care de bună credință a primit lucrul în gaj, protecțiunea — care asigură astfel circulațiunea bunurilor — să nu fie de partea acestuia din urmă. De aceea și creditorul gagist, care de bună credință a primit lucrul dela un deținător cu titlu precar, ca și posesorul animo domini, poate să opună acțiunii în revendicare a adevăratului proprietar regula sus zisă, cu distincțiunea firească că pe când excepțiunea posesorului animo domini este perpetuă, durând cât și lucrul, excepțiunea sa este temporală, deoarece, apărându-i numai privilegiul, durează numai cât durează și creanța din care decurge privilegiul.

2. Dispozițiunea din art. 1909 alin. II cod. civil, după care este permisă acțiunea în revendicare a lucrurilor mișcătoare pierdute sau furate, nu poate fi invocată de proprietarul care a pierdut posesiunea lucrului revendicat prin abuzul de încredere al terțiului detentor, deoarece, fiind o excepție dela regula că posesiunea cu bună credință a lucrurilor mișcătoare valorează titlu, nu poate fi aplicată, ca orice dispoziție de excepție, decât la cazurile pentru cari a fost creată: pierderea și furtul, în cari deposedarea e datorită unui fapt involuntar al proprietarului lucrului, spre deosebire de cazul abuzului de încredere, când proprietarul cu voință s'a desesizat de lucru.

3. Gajul acțiunilor nominative poate fi constituit valabil și opozabil terților, fie prin act scris, așa cum art. 478 cod. com. prevede, fie prin transfert pentru cauză de garanție în registrele societății, așa cum art. 479, imediat următor, prescrie, cuvintele „poate fi constituit” din acest din urmă articol și succesiunea acestor două articole, neputând fi susceptibile de altă interpretare. Și într'un caz și într'altul însă, condițiunea remiterii acțiunilor în posesiunea creditorului, trebuie să fie îndeplinită, dat fiind caracterul real al contractului de gaj.

4. Gajul unei creanțe comerciale, nu e necesar să fie înregistrat în registrul de amaneturi, așa cum art. 1687 cod. civ. cere pentru gajul creanțelor civile, deoarece această formalitate nu e cerută nici de art. 479 alin. ultim, care se ocupă în mod special de gajul creanțelor, nici de art. 478, care, ocupându-se de gajul comercial în genere și cerând numai formalitatea actului scris pentru opozabilitatea gajului față de terți, exclude, în baza art. 1 din codul de comerț și art. 1696 din codul civil, aplicațiunea art. 1687 cod. civ. și 728 bis pr. civ.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei făcută de Ana Ropcea, cu petiția înregistrată la No. 44340 din 1926 în contra ordonanței No. 20015 din 13 Noembrie 1926, de vânzarea gajului constituit Băncii de Industrie și Comerț de către I. Alschek, azi falit dispărut.

Având în vedere actele din dosarul pricinii precum și susținerile și opunerile părților.

Având în vedere că din toate acestea în fapt se constată următoarele:

La 20 Septembrie 1926, Ana Ropcea depune în mâinile lui I. Alschek, mai multe acțiuni, printre cari și 60 acțiuni nominative „Creditul Minier” No. 923001/15, No. 978737/41, No. 649211/40 și No. 953761/70, pentru garantarea plății sumei 211 600 lei, valoarea a 100 acțiuni „Creditul Minier” cumpărate de Alschek pentru contul Anei Ropcea.

A doua zi după această depunere, I. Alschek, care avea deschis la Banca de Industrie și Comerț, un cont curent garantat cu un gaj de acțiuni, retrage din acțiunile gajate, 40 acțiuni „Steaua Română” și depune în schimb, tot cu titlu de gaj, acțiunile „Creditul Minier” primite dela Ana Ropcea.

I. Alschek dispărând și fiind declarat în stare de faliment, Banca de Industrie și Comerț cere scoaterea în vânzare a gajului sus zis, pentru despăgubirea ei de suma de 482.032 lei, soldul debitor al contului Alschek pe ziua de 30 Octombrie 1926.

Ana Ropcea atacă cu contestația de față ordonanța prin care admitându-se cererea Băncii de Industrie și Comerț, s'a dispus vânzarea și a celor 60 acțiuni depuse de ea lui Alschek.

Având în vedere că prin această contestație, Ana Ropcea cere anularea ordonanței de vânzare, în ce privește sus zisele acțiuni pe motiv că sunt proprietatea ei.

Având în vedere că la acest motiv, Banca de Industrie opune faptul posesiunii cu bună credință a acțiunilor și invoacă dispozițiunea alin. II din art. 1909 din codul civil, după care zisa posesiune valorează titlu față de contestatoarele terță persoană în raporturile juridice dintre Banca și Alschek.

Având în vedere că după zisa dispozițiune, lucrurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor, fără să fie trebuință de vre-o curgere de timp.

Având în vedere că oricare ar fi explicațiunea juridică a acestei regule clasice, pentru că ea să-și aibă aplicațiune, trebuie să se găsească îndeplinite două condițiuni: întâi, să existe posesiune din partea celui care o invoacă, și al doilea — deși textul nu o spune formal, dar lucrul rezultă din art. 972 cod. civil care nu e decât o aplicațiune într'un anumit caz al sus zisei regule — trebuie ca această posesiune să fie de bună credință.

Având în vedere că din moment ce regula în chestiune cere existența unei posesiuni din partea deținătorului lucrului, și odată ce, în sensul riguros al cuvântului, posesor nu e decât cel care ține lucrul cu intențiune de proprietar, s'ar părea — dacă zisa regulă ar fi aplicată adlitteram — că deținătorii cu titlu precar, care nu sunt posesori în sensul arătat de oarece le lipsește „anîmus”, nu se pot prevala de sus zisa regulă față de acțiunile în revendicare a lucrului, exercitate de terți.

Considerând însă că printr'o aplicațiune extenzivă a regulei citate, simpla deținere, cu titlu de gaj, a unor lucruri mișcătoare, trebuie să producă, în ce privește privilegiile ce derivă din faptul amanetării, același efect ce-l produce posesiunea propriu zisă față de dreptul de proprietate, pentru că nu e logic ca art. 1909 să-și găsească aplicațiune în cazul vânzării lucrului de către deținătorul cu titlu precar, și să nu-și găsească aplicare atunci când zisul deținător a dat lucrul în gaj, odată ce și gajul este un mod de înstreinare; apoi,

pentru că e inechitabil din toate punctele de vedere, ca între un proprietar care a greșit atunci când și-a încredințat lucrul unei persoane de rea credință și creditor gagist care de bună credință a primit lucrul în gaj, protecțiunea — care asigură astfel circulațiunea bunurilor — să nu fie de partea acestuia din urmă.

Că prin urmare, în virtutea acestei aplicațiuni logice și echitabile, creditorul gagist, care de bună credință a primit lucrul dela un deținător cu titlu precar, este în drept ca și posesorul *animo domini*, să respingă pe baza art. 1909 alin. prim, acțiunea în revendicare pornită împotriva lui de adevăratul proprietar al obiectului, bineînțeles cu distincțiunea că excepțiunea posesorului *animo domini* este perpetuă, durând cât și lucrul, pe când excepțiunea creditorului gagist este temporală, durând numai cât durează și creanța.

Având în vedere că în speță, cum este netăgăduit că Banca de Industrie și Comerț posedă cu titlu de gaj acțiunile contestatoarei, adevărata proprietară a lor, și cum e necontestat că numita Bancă atunci când a primit acțiunile în gaj a fost de bună credință, socotind pe Alscehek de proprietar al lor, concluziunea care, față de cele expuse mai sus, în mod necesar se impune, e că Banca intimată se poate prevala de dispozițiunea art. 1909 aliniatul prim, și pe baza posesiunii sale de bună credință, este în drept, atâta timp cât creanța nu e achitată, să îndepărteze contestațiunea Anei Ropcea, echivalentă, prin efectele ei, unei acțiuni în revendicare.

Având în vedere că pentru o atare situațiune contestatoarea a invocat dispozițiunea aliniatului al doilea din art. 1909, susținând că e în drept să revendice acțiunile și că Banca de Industrie nu poate să-i opună excepțiunea de posesiune, dat fiindcă acțiunile au ajuns în mâinile zisei Bănci prin falsificare, de către Alscehek, a procurei de cari erau însoțite, și că această fraudă este echivalentă cazului de pierdere sau de furt, pentru care textul citat admite revendicarea.

Având în vedere că este drept că art. 1909, după ce în primul aliniat pune regula că posesorul de bună credință al unui lucru mișcător este presupus, *iuris et de jure*, proprietar al lucrului, în aliniatul al doilea, creiază excepțiunea pentru cazul când lucrul a fost pierdut sau furat, admitând în acest caz, acțiunea în revendicare împotriva celui la care se găsește lucrul, cu condițiunea numai ca această acțiune să fie exercitată în termen de trei ani din ziua de când lucrul a fost pierdut sau furat.

Considerând însă că această dispozițiune, fiind o excepție de la regula că posesiunea cu bună credință a lucrurilor mișcătoare valorează titlu, nu poate să fie aplicată — ca orice dispoziție de excepție — decât la cazurile pentru cari a fost creată, recte: pierderea și furtul.

Că prin urmare, în caz când lucrul revendicat a eșit din posesiunea proprietarului printr'un abuz de încredere săvârșit de terțul detentor, revendicarea lui din mâinile posesorului de bună credință, încă nu este posibilă.

Că de altminteri, acest lucru este aplicabil și conform în totul cu rațiunea excepțiunii create de legiuitor, fiindcă în cazul abuzului de încredere, proprietarul n'a pierdut posesiunea lucrului printr'un fapt involuntar, cum e în cazurile de pierdere și de furt pentru cari legiuitorul a admis revendicarea, ci cu voință s'a desesizat de lucru, încredințându-l terțiului necredincios; ori, pentru acest fapt voluntar al proprietarului lucrului, care constituie o greșală sau cel puțin o imprudență din partea lui, nu e drept să sufere terțul posesor de bună credință.

Că astfel fiind, cum faptul prin care contestatoarea a pierdut posesiunea acțiunilor e abuzul de încredere săvârșit de Alscehek, numita date fiind cele expuse, nu poate găsi reazăm contestațiunii — recte acțiunii sale de revendicare, — în dispozițiunea de excepție din aliniatul al doilea al art. 1909, Banca de Industrie, posesoarea acțiunilor, rămânând în drept, față de cele zise, să-i opună prezumțiunea ce aliniatul dintr'un al suszisului articol, o stabilește din faptul posesiunii acțiunilor,

pentru apărarea privilegiilor ce gajul acestor acțiuni i le conferă.

Având în vedere că, în al treilea rând, contestatoarea, spre a triumfa în pretențiile sale și a intra astfel în posesiunea acțiunilor, susține că gajul Băncii de Industrie este nul, de oarece purtând asupra unor acțiuni nominative, nu este constituit prin transferț înscris în registrele Societății „Creditul Minier”, dela care emană acțiunile, cu arătarea „pentru cauză de garanție”, așa cum art. 479 alin. III din codul de comerț prescrie, în mod imperios și limitativ, pentru gajul unor astfel de acțiuni.

Având în vedere că după art. 478 din codul de comerț, gajul comercial, prin derogare de la art. 1686 din codul civil și pentru a satisface nevoile comerțului, se constată între părțile contractante prin toate probele admise de legea comercială, iar față de terți prin act scris, dacă suma pentru care a fost constituit trece de 500 lei; și că, în ce privește gajul acțiunilor nominative, art. 479 alin. III prescrie că **poate fi constituit** printr'un transferț înscris în registrele Societății respective cu arătarea „pentru cauză de garanție”.

Având în vedere că față de toate aceste dispozițiuni și față de susținerile contestatoarei, chestiunea care se pune, e dacă, în cazul gajării unor acțiuni nominative, înscrierea mențiunei de gaj în registrele Societății respective, este **singurul mod** în care acțiunile nominative pot fi gajate, sau dacă dimpotrivă zisa înscripție e **facultativă**, ea constituind față de modul prevăzut de art. 478, un **miloc în plus de constituire** a gajului asupra ziselor acțiuni.

Având în vedere, în această privință, că faptul că legiuitorul comercial, inspirându-se din textul art. 91 din codul comercial francez și din art. 455 codul de comerț italian, s'a exprimat, prin art. 479 al. III, în felul că gajul acțiunilor nominative „**poate fi constituit**” prin transferț în registrele Societății respective, înseamnă că a voit ca acest mod de gajare să nu fie „**imperativ**” pentru valabilitatea și existența gajului între părți și față de terți, **ci facultativ**, cuvintele „**poate fi constituit**”, gramatical, neputând fi susceptibile de altă interpretare.

Că, nu numai argumentul acesta de text arată că gajarea acțiunilor nominative prin transferț în registrele Societății e facultativă, dar și un argument de rațiune, fiindcă a zice că gajul acțiunilor nominative se poate constitui **numai** prin transferț pentru cauză de garanție, și nu și prin **act scris**, așa cum art. 478 prevede în **genere** pentru gajul comercial, înseamnă a admite că legiuitorul comercial a voit să supună gajul acestor acțiuni unor forme solemne, ceea ce nu concordă nici cu intenția repetată a legiuitorului comercial, de a adapta textele, nevoilor vieții comerciale, nici cu viața comercială însăși, care prin repezițiunea ce o reclamă și o implică cere forme cât mai simple, mai ușoare și mai la îndemână.

Că prin urmare, gajul acțiunilor nominative se poate constitui valabil, fie prin act scris numai, fie prin transferț pentru cauză de garanție în registrele Societății respective în afară, bine înțeles, de condițiunea remiterii acțiunilor în posesiunea creditorului, care, firește și într'un caz și într'altul, trebuie să fie îndeplinită, dat fiind caracterul **real** al contractului de gaj.

Având în vedere că această concluziune nu poate fi îndepărtată cu considerațiunea că o lege, fie chiar și de ordine publică, cum de pildă în speță e legea minelor, ar fi luat dispozițiunea că acțiunile Societăților miniere, cum e și Societatea „Creditul Minier”, să fie numai nominative, și să nu poată fi transmise decât cetățenilor români, cu autorizarea Consiliului de Administrație al Societății, și să nu poată fi îndepărtată, fiindcă această dispozițiune privește numai transferțul pentru **cauză de proprietate** a ziselor acțiuni, și ca orice dispozițiune derogând de la regula liberei circulațiuni a bunurilor, nu poate fi aplicată și transferțului pentru **cauză de garanție**, neprevăzut de lege, cum și pentru că această chestiune nu interesează decât raporturile dintre e-

ventualul adjudecatar al acțiunilor gajate și societatea minieră respectivă, și nici de cum valabilitatea în sine a gajului.

Că astfel fiind, susținerea contestatoarei, cum că gajul Băncii de Industrie este nul de oarece, purtând asupra unor acțiuni nominative, nu a fost constituit prin transfer de garanție în registrele Societății „Creditul Minier”, este neîntemeiată.

Având în vedere că în fața unei astfel de soluțiuni a chestiunii nulității gajului, contestatoarea susține că în tot cazul gajul constituit Băncii de Industrie de către Alsceh nu este opozabil, actul care-l constată nefiind înregistrat, așa cum art. 1687 din codul civil, aplicabil și în comercial în lipsa unei dispozițiuni contrarii, prevede pentru gajul mobilelor necorporale.

Având în vedere, în această privință, că după art. 474 din codul civil, acțiunile Societăților comerciale sunt mobile prin determinatiunea legii.

Că prin urmare, dreptul ce derivă pentru un acționar din astfel de acțiuni e un drept mobilier.

Având în vedere că acest drept, raportat la beneficiile la cari acționarul are dreptul, sub formă de dividend, în baza acțiunii, este netăgăduit un drept mobilier-personal, recte un drept de creanță; raportat însă la dreptul ce acționarul îl are, la dizolvarea Societății, asupra unei părți din averea socială, cum și la dreptul de a lua parte la adunările Societății și de controla în anumite condițiuni, gestiunea ei, dacă nu este în totul un drept mobilier-real, e însă, în tot cazul, mai mult decât un drept de creanță.

Că în atare situațiune, acestui drept, cu caracter mixt și cu prerogative ce nu sunt numai de natură pur patrimonială, este logic să nu-i fie aplicabile, din dispozițiunile edictate de legiuitor pentru gajul drepturilor de creanță, decât acele dispozițiuni cari cadrează cu caracterul lui mixt și cari bineînțeles vor fi prevăzute de legea comercială.

Având în vedere că pentru gajul creanțelor, art. 479 alin. ultim din codul comercial, prevede în mod special formalitatea notificării gajului, — debitorului creanței gajate, iar art. 1687 din codul civ. stipulează în plus și înregistrarea gajului în registrul prevăzut de art. 728 bis din codul de procedură civilă.

Având în vedere că nici una din aceste formalități nu e necesară în cazul gajului acțiunilor nominative.

Că într-adevăr, notificarea nu e necesară, ba chiar e inutilă, de oarece primejdia care există în cazul gajului unei creanțe propriu zise, ca debitorul să nu plătească creditorului care a dat creanța în gaj, nu există în cazul gajului acțiunilor nominative, plata acestor acțiuni și a beneficiilor ce decurg din ele, neputându-se face decât în baza titlului în care ele sunt materializate și care se găsește în mâinile creditorului gagist; — iar, înregistrarea nu este trebuincioasă, fiindcă nu este cerută nici de art. 479 al. ultim, care se ocupă în mod special de gajul creanțelor; nu este prevăzută nici de art. 479 aliniatul penultim, care prescrie modul în care ar mai putea fi constituit gajul acțiunilor nominative; și nu e prescrisă nici de art. 478, care, ocupându-se de gajul comercial în genere, și cerând numai formalitatea actului scris pentru opozabilitatea gajului față de terți exclude, în baza art. 1 din codul de comerț și art. 1696 din codul civil, aplicațiunea art. 1687 cod. civ. și 728 bis pr. civ.

Având în vedere că încă o împrejurare care arată că în cazul gajului acțiunilor nominative, chiar socotite creanțe comerciale propriu zise, nu e necesară formalitatea înregistrării prevăzută pentru gajul creanțelor civile, este și aceea că legiuitorul comercial acolo unde a voit să impună această formalitate, cum e în cazul gajului produselor prinse de rădăcini și a materiilor industriale prime, a spus-o în mod formal, celace nu a făcut pentru gajul creanțelor, de care deasemeni s'a ocupat în mod special printr'un aliniat distinct.

Că de altminteri, faptul că legiuitorul comercial nu a prevăzut înregistrarea gajului decât în cazul gajului produselor

prinse de rădăcini și a materiilor industriale prime, cari constituite în gaj rămâne în posesiunea debitorului, evidențiază sistemul său de a face gajul opozabil terților, nu prin formalitatea greoaie a înregistrării din codul civil, ci numai prin publicitatea ce rezultă din depozitarea debitorului, și trecerea lucrului gajat în posesia creditorului, depozitare care fiind suficientă pentru înlăturarea fraudei, înlocuiește cu prisosință formalitatea echivalentă a înregistrării din codul civil.

Că prin urmare gajul Băncii de Industrie și Comerț, care are în mâinile sale acțiunile gajate, este opozabil, prin chiar aceasta contestatoarei, și așa fiind, și aceasta a patra susținere a contestatoarei este neîntemeiată.

Având în vedere că, în ultim rând, contestatoarea a cerut, suspendarea vânzării până când se va judeca în acțiunea de revendicare a acțiunilor intentată în contra Băncii de Industrie și Comerț și se va rezolva și contestația făcută de judecătorul sindic al falimentului Alsceh, pentru schimbarea datei încetării plăților acestuia.

Având în vedere că și această ultimă susținere a contestatoarei este neîntemeiată, fiindcă, în ce privește acțiunea de revendicare, nici un text de lege nu autoriză pe judecător a suspenda vânzarea gajului și a înlătura dar efectul principal al actului care-l constată; iar, în ce privește contestația la data încetării plăților, pentru că art. 842 din codul de comerț, prevăzând cazul căderii în faliment al debitorului cu gajul pus în vânzare, dispune în mod formal că dacă sindicul nu retrace gajul, vânzarea lui își va urma cursul „fără a putea fi împiedicată sau suspendată prin lucrările falimentului”, drepturile eventuale ale creditorilor verificați urmând a fi exercitate asupra sumei prinse din vânzarea gajului, care se depune la Cassa de Consignațiuni.

Că prin urmare, cum toate susținerile contestatoarei s'au găsit nefondate, contestația e în sine neîntemeiată și cată a fi respinsă.

Pentru toate aceste motive, Tribunalul respinge contestația
(ss) C. Negoescu

Grefier (ss) Voiculescu

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV, SECȚIA II

Audiența dela 20 D cembrie 1926

Președinția d-lui RADOVAN, Judecător-unic

Inginer T. T. Zernoveanu cu I. I. Stănculeanu și Sindicul falim. I. Alsech

Sentința No. 1702

Contestație. Ordonanță de vânzare de gaj. Acțiuni depuse în gaj. Lucruri mișcătoare. Prescripție. Art. 1909 cod. civ.

Potrivit art. 1909 cod. civ., lucrurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor dacă n'au fost furate sau pierdute, în care caz pot fi revendicate în curs de 3 ani.

În consecință, proprietatea unor acțiuni depuse în gaj se presumă a fi a creditorului gagist, atâta vreme cât nu se dovedește că banherul depozitar a comis un abuz de încredere sau altă faptă nepermisă de lege atunci când le-a înstreinat.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei de față, făcută cu petiția înreg. la No. 23281 din 926, de către d-l Inginer T. T. Zernoveanu în contra executării ordonate de către acest tribunal prin ordonanța de vânzare de gaj No. 12406 din 17 Noembrie 1926.

Având în vedere desbaterile orale și scrise ale părților actele și lucrările de la dosar.

Având în vedere că contestatorul susține că acțiunile Societății I. R. D. P. ale căror numere sunt prevăzute în con-

testațiuni au fost depuse de către d-sa în depozit la banche-
rul I. Alscheck, iar acesta în mod fraudulos, deoarece nu a-
vea nici un fel de drept sau mandat de a dispune de ele,
le-a constituit ca gaj intimatului I. I. Stănculeanu.

Ca întrucât bancherul I. Alscheck nu era adevăratul pro-
prietar al acelor acțiuni nu putea transmite posesiunea lor
creditorului gagist, deci actul de gaj nu este valabil; Că, în
consecință, contestatorul cere a se anula vânzarea gajului des-
pre care tratează sus zisa ordonanță, iar în subsidiar cere să
se suspende vânzarea până la tranșarea procesului de re-
vendicare ce a intentat pe cale separată.

Considerând că tribunalul nu poate pe această cale de con-
testație să hotărască dacă dreptul de proprietate al acestor
acțiuni aparține contestatorului sau creditorului gagist, de-
oarece în acest scop, contestatorul a făcut o acțiune sepa-
rată de revendicare.

Având în vedere însă că conform art. 1909 cod civil lu-
crurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor dacă
acele lucruri n'au fost furate sau pierdute, în acest din urmă
caz ele putând fi revendicate în curs de 3 ani.

Considerând ca consecințe acestui text de lege, proprie-
tatea acțiunilor în litigiu se prezumă a fi a creditorului gagist,
atâta vreme cât contestatorul nu dovedește că bancherul I.
Alscheck a comis un abuz de încredere sau altă faptă neper-
misă de lege atunci când le-a înstrăinat.

Că iastăzi creditorul gagist I. I. Stănculeanu neavând cu-
noștință despre o asemenea faptă, urmează a fi considerat
de bună credință în cererea sa de vânzare a gajului;

Având în vedere ca, de altfel, contestatorul Inginer T. T.
Zarnoveanu, prezintă în sprijinul contestațiunei sale o chi-
tanță cu data de 27 Noembrie 1925, emanată dela banche-
rul I. Alscheck, susținând că întrucât acesta a primit acele
acțiuni de la contestator pe contul său liber, ar rezulta că au
fost date în depozit numai, fără a avea un mandat de în-
străinare.

Considerând că pe verso acestei chitanțe se găsește mai
multe mențiuni din care rezultă că bancherul I. Alscheck a
plătit lunar contestatorului T. T. Zarnoveanu cu titlu de co-
mision sume de bani ce variază între 8000—12.000 lei lunar
pentru acele acțiuni; Că dar, rezultă implicit că bancherul
I. Alscheck avea oarecare drepturi asupra acțiunilor depuse de
contestator căci altfel nu iar fi plătit acestuia sumele mai
sus arătate, ci tocmai din contra, dacă ar fi fost date în de-
pozit, ar fi perceput bancherul de la depunător o taxă pentru
păstrarea lor.

Ca astfel fiind contestațiunea de față este nefondată și căută
a fi respinsă ca atare.

Apreciind și asupra cheltuiellor de judecată cerute le fi-
xează la suma de lei 1000.

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge etc.

(ss) *Radovan.*

(ss) *Grefier Catană*

NOTA. — D-l Inginer I. Zarnoveanu face contestație
contra ordonanței de vânzare de gaj încuviințată de
Trib. com., după cererea d-lui I. I. Stănculeanu, față
de Banca I. Alscheck. Contestatorul cerea în principal:
recunoașterea drepturilor sale de proprietar asupra a
110 acțiuni I. R. D. P. și în subsidiar, suspendarea vân-
zării gajului până la tranșarea unui proces în reven-
dicarea acțiunilor.

Tribunalul a respins contestația d-lui Inginer Zarnoveanu,
ordonând continuarea urmăririi.

Caracteristica naturii operațiunilor ce au existat între
contestatorul, d-l Inginer Zarnoveanu și banche-
rul I. Alscheck se deduc ușor din actele prezentate de
contestator.

D-l Inginer Zarnoveanu pretinde că din actele pre-
zentate rezultă că d-sa ar fi proprietar pe o parte din
acțiunile puse de Alscheck în gaj d-lui I. Stănculeanu

și anume pe 110 acțiuni I. R. D. P. Proprietatea se con-
stată din borderoul Soc. I. R. D. P. cu datele de 1 Au-
gust 1924 și 19 Octombrie 1922. Aceste acțiuni, d-l Ing.
Zarnoveanu le-ar fi dat în depozit lui I. Alscheck, ban-
cher din București, cu care lucră de mai mulți ani.

Bancherul I. Alscheck, prin fraudă, violând depo-
zitul, ar fi sustras cele 110 acțiuni I. R. D. P., pe cari
le-a depus în gaj d-lui I. Stănculeanu. Contestatorul
recunoaște însă că d-l I. Stănculeanu nu a putut să cu-
noască fraudă nici nu a participat la ea.

Toate aceste acte se mai completează însă prin chi-
tanța de depozit a băncii Alscheck, din care rezultă
că, d-l Ing. Zarnoveanu, în Noembrie 1925 depusese
în depozit liber la Banca Alscheck cca. 1000 acțiuni di-
ferite.

Pe verso chitanței însă d-l Ing. Zarnoveanu semnase
în alb, fără dată, că a primit toate acțiunile arătate
în chitanță.

Tot pe versul chitanței sunt făcute diferite mențiuni
din cari rezultă că bancherul Alscheck plătea d-lui In-
giner Zarnoveanu, un comision care atingea de multe
ori cifra 8 până la 12.000 lei în fiecare lună.

Din analiza acestor acte rezultă că:

Intre bancherul Alscheck și d-l Ing. Zarnoveanu exi-
stând operațiuni reciproce și încredere reciprocă, s'a
născut printre alte contracte și un depozit special de
acțiuni în schimbul unui comision, în favoarea depo-
nentului. Un împrumut de acțiuni cu dobândă; sau
o asociațiune în exploatarea acțiunilor, care se rezolvă
între părți, în ceea ce privește restituirea lor, fie prin
alte acțiuni, fie prin echivalentul lor în numerar.

În speța judecată dar, nu era vorba de o violare de
depozit, ci de utilizarea unui depozit cu consimțămân-
tul deponentului, în condițiunile stabilite de părți, în
schimbul unor comisioane lunare.

Aceasta fiind natura juridică a raporturilor dintre
Alscheck și d-l Ing. Zarnoveanu, să vedem cari sunt
efectele acestor raporturi față de creditorul gagist de
bună credință d-l I. Stănculeanu?

Să presupunem că în realitate adevăratul proprietar
al acțiunilor este d-l Ing. Zarnoveanu; faptul însă că
aceste acțiuni se găsesc în posesiunea creditorului ga-
gist nu stabilește în favoarea lui un titlu de proprie-
tate, întemeiat pe actul de gaj? Adică posesiunea spe-
cială rezultând din actul de gaj nu are ea efectele unui
titlu de proprietate, opozabil chiar adevăratului pro-
prietar? Și aceasta în conformitate cu dispozițiunile
art. 1909 cod. civ., întrucât posesorul de bună credință
deține în posesiune obiecte mobile, de a căror pose-
siune adevăratul proprietar s'a deposedat prin voința
sa încredințându-le altuia.

Creditorul gagist dobândind prin bună credință ac-
țiunile în posesiunea sa, această posesiune nu valorează
drept titlu de proprietate, chiar în cazul în care ar
deține acțiunile dela cel care nu era proprietar adevă-
rat al acțiunilor? Nu are el un titlu definitiv și opo-
zabil chiar față de adevăratul proprietar?

În drept, este interesantă explicațiunea art. 1909
cod. civ. care stabilește anumite efecte derivând din
vechiul adagiu „en fait de meubles possession vaut titre“.

Vom desvolta în scurt, evoluțiunea pe care acest
adagiu a suferit-o în doctrina și jurisprudența recentă.
El pare a fi revenit la adevăratul sens pe care l'a a-
vut în secolul XIII în Franța, unde sub înrăurirea ger-
mană se acordă posesorului de bună credință o pro-
prietate, opozabilă chiar adevăratului proprietar. A-
dagiul, după cum spune Bourgeon, a cărui formă a

rămas celebră, ar fi fost mai bine denumit: „meubles n'ont point de suite“.

Între secolele XIII și XVI, reapare în Franța sub influența dreptului roman teoria care pune la baza aplicării adagiului, cauza pierderii posesiunii. Ori de câte ori cauza pierderii posesiunii mobilelor, nu se găsea în voința proprietarului, ci într'un caz de forță majoră ca: furt sau pierdere, atunci efectele adagiului se suprimau. În aceste două ipoteze posesiunea nu mai avea efectul de proprietate. Adevăratul proprietar putea să revendice obiectele mobile, a căror posesiune o pierduse prin forță majoră. Asperitățile rezultând din forța majoră, neputând fi lăsate în nesiguranță la infinit, legea a limitat dreptul de revendicare la o prescripție scurtă de trei ani. Cu alte cuvinte s'a păstrat după acest termen efectele proprietății, în favoarea posesorului de bună credință, chiar când obiectele mobile ce le posedă, au fost pierdute sau furate. În acest chip s'a pus în concordanță situația proprietății averilor mobile cu circulațiunea lor și cu dezvoltarea lor economică comercială. S'a înlăturat nesiguranța drepturilor, celor cari posedă cu bună credință, obiecte mobile.

S'a reînviat vechiul dicton, sub o nouă formă precisă și categorică: „possession vaut titre“.

Totuși dela aceste efecte severe jurisprudența a exclus treptat anumite mobile, cari au păstrat un caracter de universalitate. Putem cita: fondurile de comerț, universalitatea mobilelor rezultând din succesiuni, mobilele considerate ca mobile numai prin publicitate cum sunt vapoarele, etc. și toate obiectele din domeniul public. În schimb a asimilat acțiunile societăților cu mobilele propriu zise, în interesul dezvoltării societăților comerciale. (Vezi *Vivante*, vol. IV, pag. 341; *Planiol*, vol. II, pag. 744, Nr. 2348; *Baudry*, vol. III, pag. 1051).

Sub prisma acestor principii putem limita interpretarea art. 1909 cod. civ., la două părți:

a) Posesiunea ar da naștere la aplicarea teoriei: „en fait des meubles possession vaut titre“ în cazul când posesorul deține sub o formă oarecare drepturile sale, dela adevăratul proprietar. În acest caz titlul său nu constituie o proprietate absolută; iar proprietarul lucrului deposedat, poate să-l revendice în mâinile posesorului cu excepțiunile și în condițiunile prevăzute de lege. Ipotezele din această primă parte a art. 1909, sunt considerate de Doctrină, în explicațiunea adagiului „en fait des meubles possession vaut titre“ ca o *presumpțiune de proprietate*.

b) Posesorul deține lucrul cu bună credință dela un neproprietar (non domino). Doctrina aplică adagiul ca fundament al proprietății. Posesorul are în posesiune titlul proprietății sale. Se schimbă cu alte cuvinte principiul de drept: „nemo plus juris transferre potest, quam ipse habet“ și deși acel care a transmis drepturile posesorului, nu era adevăratul proprietar, el îi transmite totuși proprietatea prin voința legii.

Aceste efecte speciale ale legii, își au rațiunea în interesul public-economic al circulațiunii bunurilor mobiliare, care primează interesul privat și este condiționat de deposedarea voluntară a adevăratului proprietar.

Sub această formă, vechea explicațiune a prescripțiunii instantanee, care nu are nici o bază în raționamentul juridic, a căzut, fiind înlocuită de autorii moderni cu două noțiuni distincte, cu două concepte de drept: *presumpțiunea de proprietate și fundament de proprietate*.

Dintre autori, Aubry et Rau diferențiază categoric

vechiul adagiu în: *presumpțiune de proprietate și fundament de proprietate*.

Colin et Capitant îl consideră ca un mijloc nou de a dobândi proprietatea bazat pe lege (possession vaut titre), Planiol et Ripert combinând cele două concepte fac aplicațiunea în fapt, fie a unuia, fie a altuia după speță.

În realitate însă întreaga doctrină și jurisprudență convin că posesiunea unui lucru mobil, dobândit prin bună credință dela neproprietar, conferă posesorului titlul de proprietar chiar față de adevăratul proprietar, în virtutea legii.

Cum am văzut, se exceptează unanim cazurile de furt și de pierdere, pentru cari rămân a se aplica vechile principii, cu excepția prescripției de trei ani care poate fi invocată numai de posesorul care are în afară de titlu și bună-credință.

Aceasta fiind noua explicațiune doctrinară a teoriei „possession vaut titre“, jurisprudența a aplicat principiile ei în mod constant spețelor prezentate. În Franța dela 1887 jurisprudența e neschimbată. Vezi jurisprudența Curții de casație, *Dalloz*, 87. 1. 25.

Reproducând numai două din cele mai importante decizii cari au făcut epocă în materie, putem afirma că ele au rămas în mod constant neschimbate până astăzi. Iar în materie comercială, cum spune Vivanti, creditorul gagist este prototipul proprietarului, creat prin aplicarea adagiului din lege: „possession vaut titre“ (Nr. 1776, *Vivante* vol. 4).

„Le créancier gagiste peut-il à son tour donner en gage, pour une dette qui lui est propre, la chose qu'il a reçue en nantissement? A-t-il selon la formule traditionnelle la faculté de „surgage“?”

Entendons-nous bien. Il ne s'agit pas de décider s'il est valable le gage constitué par le créancier gagiste qui feignant d'être propriétaire dispose de la chose reçue en gage. Dans cette hypothèse il n'y a pas surgage, mais, un nouveau gage constitué par le créancier. Il sera responsable en matière civile et pénale vis-à-vis de son débiteur, pour l'abus commis; mais la validité de gage vis-à-vis du nouveau créancier gagiste se décidera suivant la règle qui fait de la possession un titre légitime d'acquisition pour le tiers de bonne foi.

În civil, *Baudry*, la pagina 1052, vol. ...:

„Le créancier qui de bonne foi a reçu en gage de son débiteur une chose mobilière corporelle, n'appartenant pas à celui-ci, peut-il opposé la maxime „en fait de meubles la possession vaut titre“ au véritable propriétaire exerçant contre lui l'action en revendication? Nous admettons l'affirmative. Le créancier gagiste ne possède à titre précaire que dans ses rapports avec le débiteur: autre est sa situation à l'égard du propriétaire de la chose engagée. En effet, si le titre du créancier gagiste implique la reconnaissance du droit appartenant au débiteur sur la chose donnée en gage, il implique au contraire la contrediction du droit qui peut appartenir à un autre sur cette même chose: à l'égard de ce dernier, le créancier gagiste ne possède donc pas à titre précaire. Il a sur la chose un droit réel; Or, le droit réel est une propriété. C'est ce droit réel qu'il possède et il le possède „animo domini“, ce qui rend l'art 2279 applicable. Cass. 6 Juillet 1891 S. 95 1 403, D. 92 1 119 et 2 mars 1892 S. 95 1 116 Cpr. supra n. 1019 V. cep. Paris 7 mai 1896 V. 96 2 502“.

Asemenea *Planiol*, pag. 744 Nr. 2938:

Cependant quand il s'agit de meubles corporelles, le gage constitué par un non propriétaire peut produire effet grâce à la maxime: „En fait de meubles possession vaut titre“, si le gagiste a reçu la chose de bonne foi, c'est-à-dire croyant

traiter avec son vrai propriétaire. Le gagiste repoussera la revendication exercée contre lui, comme il la repousserait s'il était acheteur ou donataire de la chose. Avec une différence toute fois: acheteur ou donataire, il jouirait d'une exception perpétuelle, qui le couvrirait pour toujours; simple gagiste, il n'a qu'une exception temporaire, qui durera autant que sa créance, et le jour où il sera payé, le véritable propriétaire, pourra se présenter et réclamer utilement la chose qui n'a pas cessé de lui appartenir; ce propriétaire ne perdra son bien qu'au cas où, à défaut de paiement, le créancier ferait vendre le gage. La bonne foi du gagiste se presume, comme celle de l'acquéreur (t. I, nr. 2668).

Din toate acestea rezultă evident că posesorul de bună credință are titlu opozabil de proprietate chiar față de adevăratul proprietar. Se exceptează însă cazurile de furt și de pierdere, cari sunt strict limitative și fără latitudine de extensiune.

Intr'adevăr, spun autorii, furtul consistă în sustracțiunea frauduloasă a unui lucru aparținând altuia. Dacă nu există aceste elemente constitutive ale delictului de furt, nu poate proprietarul să revindică lucrurile pe baza art. 1909; nu poate să opună nici un fel de acțiune în revendicare celui ce are titlu de proprietate, prin lege, cum am arătat mai sus (posesiunea de bună credință).

Această dispozițiune nu poate fi întinsă nici delictelor cari au analogie cu delictul de furt, cum ar fi escrocheria. Cestiunea e controversată.

Este însă complet exclusă pentru cazul de abuz de încredere și violare de depozit. (Baudry pag. 1055) și toți autorii unanim citați de dânsul.

În ce privește Jurisprudența, celebra deciziune a Curții de apel de Douai, 20 Iunie 1892, menționează între altele:

„La revendication des meubles autorisée par l'art. 2279 par. 2 c. civ. contre le possesseur même de bonne foi, pour le cas de vol, n'est pas admise au cas d'abus de confiance.

„Attendu que le gagiste est couvert par le principe de l'art. 2279, aussi bien que celui qui détient un objet, mobilier en qualité de propriétaire; que sa possession, n'est pas entachée de précarité vis-à-vis des tiers qu'il ne connaît pas, avec lesquels il n'a pas traité, etc. envers qui il n'est tenu d'aucune obligation personnelle; que possédant en son nom et pour son propre compte, en vertu d'un contrat de nantissement il doit être considéré à l'égard des tiers comme un véritable propriétaire.

„Attendu que les demandeurs seraient recevables à exercer leur revendication contre les détenteurs précaires et tenus envers eux de l'obligation personnelle de restituer;

„Attendu d'ailleurs que les titres litigieux n'ont été ni perdus ni volés, qu'ils ont été détournés par Carpentier aux préjudices de ses clients au moyen d'un abus de confiance, delit auquel ne s'applique pas la disposition exceptionnelle et non susceptible d'extension du paragr. II de l'art. précité.

Pour ces motifs, rejette...

D-l Lyon Caen adnotând această jurisprudență, adaugă:

„Dans l'intérêt du commerce, du crédit et de l'emploi de capitaux en valeurs mobilières, il importe qu'en cette matière la jurisprudence maintienne les principes consacrés par la Cour de Douai à propos du gage comme ils l'ont été pour la vente par l'arrêt précité de la Cour suprême du 25 Mars 1891". (Sirey 1892 pag. 161. II-e partie).

Asemenea Cass. req. 2 Mars 1892 Sirey pag. 116. 1895. I partie.

„La banque de France qui a reçu en gage des titres au

porteur d'un non propriétaire est à bon droit considérée comme étant de bonne foi lorsque, au moment de la constitution du gage, l'emprunteur était au-dessus de tout soupçon".

„Mais bien que les titres représentent des titres dont le propriétaire a été dépouillé par suite d'un abus de confiance, le maintien du gage à bon droit prononcé au profit de la Banque qui a été régulièrement nantie.

Iar în notă:

„La jurisprudence admet d'une manière assez générale que, dans le cas où la chose d'autrui a été donnée en gage, par le non domino, le propriétaire de cette chose qui la revendique contre le créancier gagiste, peut se voir opposer l'art. 2279 cod. civ. par le créancier gagiste à la condition toutefois pour celui-ci d'être de bonne foi et d'avoir un juste titre, c'est-à-dire un titre constitutif de gage".

„Mais cette exception (en fait de meubles) ne s'applique pas à l'abus de confiance (V. Douai, 20 Juin 1892 précité)".

Aplicând rezultatele jurisprudenței la speța judecată de Trib. Ilfov s. II com. față de împrejurarea că creditorul gagist d-l I. Stănculeanu se găsea în posesiunea acțiunilor, pe baza unui act de gaj și cu bună credință, d-sa a putut opune cu succes adevăratului proprietar titlul său rezultând din posesiune. Adevăratul proprietar, d-l Ing. Zărnoveanu nu putea obține revindicarea acestor titluri întrucât nu i-au fost furate, nici nu le-a pierdut. D-sa le încredințase bancherului Alscheck, în păstrare, în schimbul unui important comision, după cum rezultă chiar din chitanța prezentată de d-sa.

Astfel că, nefiind în speța vorba de furt, pierdere sau escrocherie, d-l Inginer Zărnoveanu nu poate avea de căt o acțiune contra lui Alscheck pentru abuz de încredere.

Cităm din *Carpentier*, pag. 631, asupra efectelor violării depozitului între părți și față de terți:

„Le propriétaire peut-il exercer l'action en revendication contre le détenteur qui a acquis de bonne foi? L'art. 2279 protège le possesseur de bonne foi, mais il fait une exception lorsque la chose provient d'un vol. L'acte du depositaire infidèle n'est pas un vol, mais un abus de confiance".

Tribunalul com. s. II, respingând contestația d-lui Ing. Zărnoveanu, prin sentința ce o publicăm, a făcut o justă aplicațiune a principiilor mai sus enunțate.

I. COHEN,
Avocat

A apărut TABLA de materii a *Curierului Judiciar* pe 1926. Ea este alcătuită ca și celelalte table ale anilor anteriori și s'a pus în vânzare tot cu prețul din trecut de 100 lei. Comandele vor fi însoțite de cost la care se va adăoga lei 10 pentru porto postal recomandat.

TABLA de materii a *Jurisprudenței Generale* s'a pus în lucrare și la finele Februarie va fi gata ca manuscris, iar pe la 10 Martie complect tipărită. Prețul cu care se va pune în vânzare va fi tot de 100 lei ca și celelalte table de pe anii anteriori.

A apărut: CURS DE PROCEDURA PENALA de d-l I. Ionescu-Dolj fost Consilier la Înalta Curte de Casație și Președinte la Consiliul Legislativ. Biblioteca Universitară. Prețul 140 lei.